Не тільки на Десні повінь, а й у лісі. То ряст попід деревами розцвів, куди не глянь — рожево-сині, бузкові хвилі перекочуються.

Тарасик з Тетянкою ніби не йдуть стежиною, а пливуть серед лісової повені, навкруги роздивляються.

Дерева у весняну вдяганку прибралися, й такі гарні всі: й берези, і клени, й липи. А сосни — ті завжди в однаковому вбранні — навесні, й улітку, і взимку, коли мороз тріщить і завірюха свище.

— Тарасику, а що це з дубом? — зупинилась Тетянка.— Чи не всох?

Усе довкола зелене — і дерева, й галявина. А дуб — у рудому вбранні, шелестить пожухлим торішнім листям.

— Старий уже дуб,— каже Тарасик,— Мабуть, йому ще холодно. Як і дідові Матвію. Бачила — він і зараз у кожусі ходить. Тож і дуб поки що не скидає свого кожуха. А як сонечко дужче пригріє, тоді дуб збадьориться, у зелені шати вбереться.

— І ми знову прийдемо до нього по жолуді?

— Авжеж.

— Цілу торбинку назбираємо! Як торік! — повеселіла Тетянка.— І віднесемо в лісництво.